

A New York Times bestsellerírója

REBECCA
DONOVAN

What If

Mi lenne, ha...

Dream
válogatás

Mi történne, ha kapnál egy második esélyt, hogy megismerkedj valakivel?

Cal Logan döbbenetesen ismeri fel Nicole Bentley-t egy kávézóban, több ezer mérföld távolságra szülővárosuktól. Egy éve együtt érettségiztek, és azóta senki sem hallott a lányról. Csak éppen ez a lány mégsem Nicole. Külsőre pontosan úgy fest, mint Cal gyerekkori nagy szerelme, de a neve Nyelle Preston, és fogalma sincs, hogy kicsoda Cal. Nyelle személyisége szöges ellentéte Nicole-énak. Calben ellenállhatatlan vonzalom támad a lány iránt, és teljesen belehabarodik. Nyelle azonban rendkívül titokzatosan viselkedik. Cal pedig minél inkább rájön, hogy mit rejteget, annál kevésbé akarja tudni az igazságot.

Amikor a múlt titkai a felszínre kerülnek, és összecsapnak a jelennel, egyetlen dolog teljesen világossá válik: semmi sem az, aminek látszik.

Rebecca Donovan

így mesél a jövőbeli terveiről: „Több ötlet is kavargó a fejemben, de ami a legjobban mozgatja most a fantáziámat, egy új sorozat, amelyet a Csak lélegezz! könyvek alapján írnék meg. A trilógiában felfedném Jonathan Reese kilétét, akit a Visszafojtott lélegzetben bemutattem. Ő a legösszetettebb, legvitatottabb karakter, akit eddig megteremtettem, és azt hiszem, hogy sötét és erőszakos múltját megérné elmesélni.”

Tudj meg többet a könyvről:

www.rebeccadonovan.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„Hogyan döntenél, ha kapnál egy újabb esélyt a szerelemre? Ez a központi kérdés Rebecca Donovan magával ragadó művében.”

Barnes and Noble

„Váratlan fordulatokban és kedves szereplőkben bővelkedő regény, olyan történet, amely megérinti az olvasók lelkét. Az író ismét lenyűgözi a rajongóit.”

Autumn Review

„A történet egyszerűen gyönyörű és szívbe markoló. Beleszerettem Calbe, és mindent meg akartam tudni Nyelle-ről. Csodálatos könyv arról, hogy mindig van második esély, és hogyan élhetünk vele a lehető legjobban.”

Amazon

„Egy különleges könyv, egy olyan témáról, amely mindenkit kivétel nélkül érdekel: hogyan alakult volna az életünk, ha egy-egy helyzetben másképp döntünk.”

Goodreads

„A regény olyan kérdésekre keresi a választ, hogy milyen erős lehet egy barátság. Mennyire ártatlan az első szerelem? Vagy hogyan változtatják meg a legkisebb döntéseink is az életünket?”

Booklist

Dream
válogatás

REBECCA
DONOVAN

What If

Mi lenne, ha...

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

*U*gye, megérted? – kérdi Carly. – Tudom, nem a legszerencsésebb pont egy partin szakítani, de nem akartam megvárni, amíg mindketten részegek leszünk. – A lány keresztbe fonja karját a mellkasán, ez még jobban kiemeli azt a keveset, amit a dzsinjelmez eltakar a testéből.

– Persze – bólintok rá, mert a döbbenettől alig jutok szóhoz. Tekintetemmel a cowboyt méregetem, akivel Carly az imént beszélgetett, és most biztonságos távolságban ácsorog, kezében két piros műanyag pohárral. Nem biztos, de feltételezem, hogy ő az oka annak, hogy Carly épp most, és nem később akart beszélni velem.

Nem mintha komolyan együtt járnánk. Elvégre alig három hete tart az egész. Carly a baseballsapkám napellenzőjénél fogva magához húz, puszit nyom az arcomra, majd végleg eltűnik a halloweenparti mesterséges füstjében. Ránézek a kezemben tartott két pohárra, és lassan ingatni kezdem a fejem. Pocsékul érzem magam. Ledöntöm az egyik sört, és elindulok a ház hátsó kijárata felé. Ezek után semmiképpen sem akarok itt maradni.

Ahogy kifordulok az ajtón, megpillantok egy párt, akik a ház falának támaszkodva ölelkeznek, és belém hasít a gondolat, hogy ma éjjel ezt biztosan nem fogom csinálni. Semmi

szükségem rá. Ahogy azonban közelebb érek, rájövök, hogy azok ketten nem is ölelkeznek, hanem veszekednek... jobban mondvá a lány veszekszik a fiúval.

– Ne merj hozzám érni! – sziszegi a tetőtől talpig feketébe öltözött lány. Először nem is ugrik be, hogy nindzsajelmezt visel, mert gyakorlatilag beleolvad a ház sötét árnyékába. Aztán megvillan a kezében egy törnek tűnő tárgy. – Ezt a segget te nem fogdoshatod, és ha akár egy pillantást is mersz rá vetni, levágom a tőködöt! Világos?

A műtősjelmezbe öltözött fiú bólint, és megvillan a szeme az álla alatt tartott tör élén. A tör teljesen valóságosnak tűnik. A lány pedig olyan dühösnek, hogy akár használhatja is. Ha én lennék a fiú helyében, én se mernék megszólalni.

Kortyolok egyet a sörömből, figyelem őket, és várom, hogy mi következik. De nem történik semmi különös, mert a lány egyszerűen elsétál. Kicsit csalódott vagyok. Legalább tükön rúghatta volna, vagy valami hasonló.

– Idióta picca! – nyögi ki végül a műtősjelmezes, de nem elég hangosan ahhoz, hogy a lány meghallja. Bár talán inkább a testi épségét félti.

A fiú végül úgy dönt, hogy a hátsó ajtón megy vissza a házba, távol tartva magát a nindzsától. Okos lépés. Felhörpintem a maradék sört, a fűre hajítom a poharat, és követni kezdem a lányt, mert kíváncsi vagyok, merre tart. Amikor megpillantom a járdán gyalogolni, elindulok ugyanabba az irányba.

– Nyelle! – kiált utána egy lány a házból kirohanva. – Nyelle! Hová méész? – Eperke kis híján belém rohan, ahogy a barátnőjét üldözi. Amikor felnéz, elkerekedik a szeme a meglepetéstől. – Jaj, te vagy az, Cal? – mosolyog rám pirosposzgsárra festett arcával.

Beletelik egy pillanatba, amíg felismerem. – Tess! Mi újság?

– Hát... – Tess a járdára pillant, ahol Nyelle áll. – Minden oké, de most mennem kell. – Elindul a barátnője felé, de menet közben még visszaszól: – Örülök, hogy találkoztunk! Majd legközelebb...

– Ne vigyelek el titeket kocsival? – ajánlom fel, tekintetemet felváltva járva Eperkén és csípőre tett kezű nindzsa barátnőjén.

– Az jó lenne, köszi.

– Nem kell!

A tekintetem még mindig a két lány között cikázik, nem tudom, melyikük választát fogadjam el.

– Ugyan, már Nyelle! Hideg van. Hadd vigyen el minket.

– Nekem most sétálnom kell – fordul sarkon Nyelle, és újra elindul a járdán. Kérdő pillantással nézek Tessre. Ő felsóhajt, és loholva elindul a lány után. Nem tehetek róla, annyira felcsigáztak, hogy követni kezdem őket.

– Idióta pasik – mormolja a nindzsa a maszk alatt, ügyelve a lépteire.

– Nem sikerült jól az estéje – magyarázza Tess.

Menet közben próbálom még közelebről szemügyre venni a fekete ruhás lányt. Az arcát nem látom az álarc alatt, csak a szemét fedi fel a kivágott rés. A fekete köpeny és a nadrág nem túl szűk, de annyi azért jól látszik, hogy egy lány van alatta. Fogalmazhatnék úgy is, hogy ezen a lányon még egy krumpliszák is jól állna. Ehhez még hozzájön az a tény, hogy nem látom az arcát, és hirtelen érzem, hogy ráérek. Az a tökfaj jobban tette volna, ha vigyáz a kezére.

– Érdekes tárgyakat vettél fel az idén? Eldöntötted már, hogy mi lesz a fő szakod? – fordul hozzám érdeklődve Tess. Elfordulok a dühöngő nindzsától, aki továbbra is magában

füstölög. Olyan érzésem támad, hogy mindjárt visszamegy a partira, és alapos okot ad a műtősfőnöknek, hogy megműtse.

– Még nem döntöttem el, hogy mi leszek, ha nagy leszek.

Tess nevetni kezd. – Pedig reméltem, hogy lesz majd olyan óra, ahol együtt lehetünk. Tavaly te mentettél meg művtöriből. Nem hiszem, hogy ébren végig tudtam volna ülni az előadásokat, ha te nem teszed hozzá a bemutatott diavetítéshez azokat a kommentárjaidat. – Tess rám mosolyog. Látom a tekintetében, hogy félnken, de flörtölni akar. Úgy döntök, hogy nem veszek róla tudomást.

– Bárcsak hagynád, hogy elvigyen minket kocsival! – panaszkodik a barátnőjének Tess. – Olyan hideg van. – Dideregve keresztbe fonja testén a karját.

Megállok, és leveszem magamról a pólóm fölé felvett flanelinget. – Tessék, vedd fel!

– Köszí – ragyog fel Tess tekintete, majd elveszi, és a vállára teríti.

Nyelle keresztbe tett karral vár be minket, és gyanakvóan méregetni kezd. Végignézek az ingemen, hátha valami folt van rajta, vagy szakadás. Nem vizsgáltam meg alaposan, mielőtt ma reggel felvettem.

– Mit nézel?

– És te ki vagy? – kérdi Nyelle, majd hirtelen sarkon fordul, és továbbsétál.

– Csak egy részeg egyetemista srác.

– Haha, milyen eredeti! – szólal meg szarkasztikus hangon.

– Miért? Láttál még egy hozzám hasonlót a mai buliban? Azt hittem, belőlem csak egy van.

Tess kuncogni kezd. Nyelle gúnyosan felnevet.

Tekintetemmel az övébe dugott fényes töröket pásztázom. Egyik sem játékszer. – Tudod, hogy kell azokat használni?

– Miért, ki akarod próbálni?

– Nyelle! – förmed rá Tess. Aztán bocsánatkérően fordul felém. – Bocs. Általában nem viselkedik így... Na, jó, kicsit talán igen. De akkor is bocs.

– Nem kell helyettem bocsánatot kérned. Főleg, hogy itt állok melletted.

– Nem is sértődtem meg – biztosítom Tesst, majd újra Nyelle-re nézek, aki gyanakvóan néz vissza rám. Túl sötét van ahhoz, hogy megállapítsam, milyen színű a szeme, a maszk is beárnyékolja, de a szempár egzotikus formája hátborzongatóan ismerősnek tűnik. – Azért nem szeretném, ha kipróbálnád rajtam a fegyverforgató képességeidet. Mert még ha nem is vagy teljesen profi, akkor is meg tudnál sebezni. A fájdalmat pedig ki nem állhatom.

Nyelle szeme egy pillanatra megrándul, és esküdni mernék rá, hogy az álarc alatt mosolyog.

Kellemetlen hallgatásba burkolózva megyünk tovább, miközben Tess igyekszik melegen tartani magát, Nyelle pedig tovább zsörtölődik fennhangon.

Próbálok kicsit jobban szemügyre venni, de a fejét leszegve megy, és erősen ökölbe szorítja a kezét. Úgy érzem, ilyen dühös lányt még soha életemben nem láttam.

Aztán végül megállunk a kollégium bejárata előtt az ajtó feletti erős, narancsos lámpafényben.

– Kösz, hogy visszakísértél minket – szólal meg Tess, és kicsit leenged, látva, hogy a figyelmem inkább a barátnője felé irányul. Lehúzza válláról a flanelinget, és visszaadja.

– Semmi gond – felelem, és röpké mosolyt villantok rá, mielőtt újra Nyelle felé fordulok. – És örülök, hogy megismertelek.

– Nem ismeresz... – szólal meg a lány, de azonnal elhallgat, ahogy a tekintetünk találkozik. Hirtelen minden elhalványul, és

nem bírom levenni róla a szemem. Olyan hihetetlenül kék szempárba nézek bele, amelyet még soha életemben nem láttam. Ez a szempár képes rá, hogy órákra ideszegezzon, mint valami idiótát, és egész idő alatt csak bámuljam. Pontosan tudom, milyen érzés, mert korábban már belenéztem ugyanebbe a szempárba.

– Jó éjt! – búcsúzik Tess, én pedig pislogok.

– Jó éjt, Tess! – felelem rekedtes hangon. Amikor újra felnézek, a fekete ruhás lány már messze jár a folyosón.

Soha életemben nem néztem még ilyen hosszú ideig valakinek a szemébe. Rengeteg formát és alakzatot fedezek fel benne. Minél hosszabb ideig nézem, annál több színt látok. A közepén egészen világoskék, annyira világos árnyalat, hogy már szinte nem is színes. Aztán belülről kifelé haladva a színek egyre sötétebbek, mint amikor a vihar elvonul, és kitisztul az égbolt. A szemét körülrajzoló vonal olyan sötét, szinte liláskék, mint... az éjszaka. Esküszöm, hogy ennek a lánynak a szemében a kék minden árnyalata benne van, de még egy ezüstös árnyalat is. Ahogy a különböző színeket figyelem, nem pislogok. Még közelebb akarok menni, hogy jobban lássam.

– Hagyd abba, Richelle! Pislogni fog! – szólal meg hirtelen mögöttem Rae. – Mi van? Csak nem vagy féltékeny, hogy nem a te szemedet nézi?

– Fogd már be, Rae! – förmed rá Richelle, miközben Rae felnevet.

Nicole hosszú, fekete pillái megrebbennek a szemén.

– Cal a győztes! – kiáltja ki Richelle.

Hátradőlök, és többször egymás után pislogok néhányat. Kiszáradt a szemem, mert olyan hosszú ideig nyitva tartottam.

Nicole rám néz, és halványan elmosolyodik, az arca rózsaszín. – Te nyertél.

– Lehetetlen, hogy ő az – dűnnyögöm magamban. A bárpultnak támaszkodva állok, ami igazából nem más, mint két tejesrekesz közé támasztott deszkalap. Kissé megremeg a súlyom alatt, hisz nem azért van ott, hogy embereket tartson.

– Mit motyogsz itt, haver? – kérdi Eric a másik oldalról. – Az elmúlt órában folyamatosan a szemekről zagyválsz. Részeg vagy, és semmi értelme annak, amit mondasz.

– Te nem értesz semmit! – förmedek rá. – Annak a lánynak pont ugyanolyan szeme van.

– Oké. Ahogy mondd. De az tuti, hogy nem vezetsz így vissza a lakáshoz. Még a végén nekimesz valaminek. Aludj csak a kanapén ma éjjel.

Érzem, ahogy elnehezedik a szemhéjam, és bólintok. Oda-botorkálok a sötétbarna kanapéhoz, és leroskadok rá. Eric rám dob egy takarót, ami a lábamon landol. Nem terítem magamra, hanem ott hagyom. Egyik karommal eltakarom az arcom, és becsukom a szememet.

Próbálok meggyőzni magamat, hogy csak képzelődtem. Elvégre alig néhány másodpercre kaptam csak el a nindzsalány szemét. Mégis esküdni mernék rá, hogy egyenesen Nicole Bentley szemébe néztem.

Hirtelen felriadok, és felülök a kanapén, amelyről gyakorlatilag félig lecsúsztam. Beletelik néhány pillanatba, amíg rájövök, hol is vagyok. Aztán a fejembe lassan visszatérnek az előző éjszaka emlékei.

Kirúgott a barátnőm. Aztán a nindzsa. A találkozás Eperkével. Nicole szeme. Séta Eric kollégiumi szobájáig. Sok-sok pia. És még több pia.

Lassan feltápászkodom, és várom, hogy csillapodjék a fejemben a szédülés, mielőtt a bakancsomért nyúlok. Szájpadlásomon végigjárom kiszáradt nyelvemet, és vágok egy grimaszt a pocskék szájjzem miatt.

– Helló! – üdvözlök Eric rekedtes hangon egy emeletes ágy aljáról, a szoba másik felében. – Nincs ma órád?

– Vasárnap van – tájékoztatom, miközben belegyömöszölöm a lábamat a bakancsba.

– Ja, tényleg! – feleli, majd a hasára fordulva fejére húzza a takarót.

Az órára nézek, ami tíz órát mutat. Legszívesebben tovább aludnék, de meg kell írnom egy esszét, és le kell győznöm a másnaposságomat. Nem feltétlenül ebben a sorrendben.

Felveszem a flanelingemet, és elindulok a kollégium kijárata felé. Néhány utcányit gyalogolnom kell, hogy elérjem a helyet, ahol a tegnapi halloweenpartin a kocsimat leparkoltam. Miután szippantok egyet a kijózanítóan csípős, hideg levegőből, beindítom a motort. Érzem, hogy az ülés műbőr huzata jéghideg a farmerom alatt, de a jeges levegő sem segít kitisztítani a fejem. Kávéra van szükségem.

A Bean Buzz nevű kávézóban állok a sorban, és semmi másra nem vágyom, csak hogy a koffein végre fejbe kólintson. Főleg egy ilyen napon. Tegnap éjjel rászolgáltam a „részeg egyetemista” címre. Pedig nem fordul velem gyakran elő az ilyesmi. A tegnapi éjszaka kicsit ferdére sikerült.

Megköszönöm a pult mögött álló Melnek a kávéját, aki a kezembe nyomja a poharat. Félig úgy érzem, mintha még alvajáró lennék, ahogy az ajtó felé indulok, a szemem csak félig van nyitva. Igyekszem a kijárat felől kiszűrődő fényre koncentrálni, és testemet abba az irányba fordítani.

– Cal?

A hang hallatán próbálom nagyra nyitni a szemem, és veszek egy mély levegőt, hogy jobban összpontosítsak. Carly áll előttem. De honnan tudta, hogy itt vagyok? Soha nem hoztam őt ide. Egyszer sem hoztam még lányt erre a helyre. Mindig a kampuszon kívüli kávézóknál találkoztam velük, nehogy véletlenül összefussunk.

– Carly, te meg mit keresel itt? – kérdezem, nem is próbálva elrejtetni meglepetésemet.

– Hát, csak iszom egy kávéját – mutatja fel a kezében a poharat.

– Aha! – bólintok halványan, és nagyon ostobán érzem magam.

– Van egy perced? Reméltem, hogy tudunk beszélni.

– Hát... – felelem bizonytalanul. Jelenleg ugyanis már az is kihívás, hogy egy helyben megálljak, nem hogy még beszéljek is.

– Gyors leszek, ígérem.

– Bocs, Carly, de most nem megy. – Azzal gyorsan odébb állok, nem várom meg a reakcióját. Legjobb lenne, ha egyenesen kimennék az ajtón. De nem így teszek. Helyette átvágok a kávézón egy barna bőrkanapéhoz, amelyen a tegnap esti lány ül, álarc nélkül, lábát a kávézóasztalra téve, könyvvel a kezében.

Egy ideig csak állok előtte, és meredten bámulom. A lány nem vesz észre, és talán jobb is így, mert érzem, hogy ijesztő látvány lehetek, ahogy ott állok, és őt méregetem. Fogalmam sincs, mit mondhatnék, mert az előttem ülő lány nem más,

mint *Nicole Bentley*. De ez a lány... mégis mintha más lenne. Nem *pontosan* ugyanolyan, mint az a lány, aki tizenöt évvel korábban a szomszédunkba költözött. Nem mernék rá megesküdni, hogy ő az. Nem volna logikus, ha ő lenne. Mégis... az a szempár kísértetiesen ugyanaz.

– Nicole?

A lány nem néz fel. Épp el akarom ismételni a nevét, amikor valaki végigsúrolja a karomat.

– Tessék, Nyelle! – mondja Tess, és a kávézóasztal fölött egy bögrét nyújt át Nicole-nak. – Forró csoki, mokkalakávéval és tejszínhabbal. Hogy bírsz meginni ennyi cukrot kora reggel? Már a gondolatra is megfájdul a gyomrom. – Tess ekkor felnéz rám, és szélesen elmosolyodik. – Szia, Cal!

– Szia... – motyogom zavartam. Tessről Nicole-ra pillanatok, majd újra Tessre. – Szóval, te vagy Nyelle? – Lehet, hogy még mindig részeg vagyok.

Nicole arcán végigfut egy halvány mosoly. – Igen. Nyelle Preston. – Felém nyújtja egyik kezét. – Ne haragudj, hogy tegnap éjjel olyan hülyén viselkedtem! – Most egyenesen a szemembe néz, és várja, hogy fogadjam a kezét, amelyen ujjatlan kötött kesztyűt visel. Az arcán egyetlen szikrája sincs annak, hogy felismert volna. – Kicsit sokat ittam, és nem volt túl jó kedvem.

– Ja, semmi gond – szólalok meg lassan, majd kezembe fogom vékony kezét, és rámosolygok. – Örülök, hogy megismerhetlek. – Meg vagyok róla győződve, hogy még mindig vagy részeg vagyok, vagy álmodom, vagy az *Alkonyzóna* egyik zavaros epizódjába kerültem bele. Esküdni mernék rá, hogy egyenesen Nicole Bentley arcába nézek, annak a lánynak az arcába, akire egész életemben túl sokat gondoltam. Ő azonban úgy néz vissza

rám, mintha fogalma sem lenne róla, hogy ki vagyok. Félelmetes az egész.

– Ne haragudj, de nem tudom...

– Mekkora szemét vagy! Mondhattad volna, hogy van valaki más! És még én könyörögtem neked, hogy fogadj vissza!

Megfordulok, és abban a pillanatban Carly felém zúdítja a kávé bögréje tartalmát. Próbálok kitérni előle, de túl késő. Érzem, ahogy a forró kávé végigégeti a mellkasomat. Megdöbbenve figyelem, ahogy Carly szőke fürtjei eltűnnek az ajtó mögött.

Összeszorítom a fogamat, és elhúzom a nedves pólót a bőrről.

– Jézusom! – szisszen föl Tess. Gyorsan a kezébe fog néhány szalvétát a kávézóasztalról, és sietve itatni kezdi vele a pólómról a kávé. – Mi volt ez az egész? Nem esett bajod?

Odaér mellém Mel is, és ad egy maréknyi szalvétát. – Segíthetek valamit?

– A méltóságomat visszaadhatnád – dünnyögöm. Nicole felnevet. Hirtelen azt kívánom, bárcsak még önkívületben feküdnék Eric kanapéján. – Óriási nagy baleknak tűnhetek, igaz?

Nicole mosolyog. – Hát... valami olyasmi. Bár az a csaj egy kicsit őrült volt. Úgyhogy nála a pont.

Valaki lőjön le, most azonnal!

– Jaj, Cal, hogy tehet valaki ilyet? Ki volt az a lány?

– Az exem – dünnyögöm, és elveszem Tess kezéből a szalvétákat. – Mindenesetre, kösz a segítséget. Most mennem kell. – Érzem, hogy minden szempár rám szegeződik, még az is, amelyik miatt az előbb nem a kijáratot választottam. – Majd később találkozunk!

Mielőtt kilépek az ajtón, a szemetesbe dobom az átázott szalvétákat. A vállam fölött visszanézve látom, hogy a Nicole Bentley-re hasonlító lány még mindig engem figyel.

NICOLE

Június – a negyedik osztály előtti nyár

Figyelem az ablakon át a házakat, és azon tűnődöm, melyiknél fogunk megállni, és melyik lesz a mi házunk. Ideges vagyok. Senkit sem ismerek itt. Mi lesz, ha nem fognak szeretni?

Kisimítom a sárga ruhám szoknyáját, és próbálok nem gondolni rá. Anya szerint mindenki szeretni fog, én pedig hiszek neki, mert szeretném, ha így lenne. A régi városunkban két jó barátnőm volt. Az anyukáink is barátnők voltak, így könnyű volt velük barátkozni. Ők is szerettek babázni, színházast játszani, akárcsak én. Az iskolában is barátnők voltunk.

– Megérkeztünk – jelenti be apa, miután befordulunk egy utcán. Egy napfényárga ház előtt megpillantom a hatalmas költöztető teherautót. Mosolygok a gondolatra, hogy ugyanolyan színű a ház, mint a szoknyám.

– Az ott kicsoda? – kérdi anyám, ahogy egy barna hajú lány szalad a kocsink felé.

– Biztos a szomszédban lakik – feleli apa. A lány kék pöttyös sortot és fehér pólót visel. Lófarokba kötött haja mögötte libeg, miközben egyenesen felénk szalad.

– Elég... közvetlennek tűnik, nem? – jegyzi meg anya, ahogy kinyitja a kocsni ajtaját. A lány a kocsni mellett áll, és úgy liheg, mint aki futóversenyen a célba ér. Nem bírom levenni róla a szemem. Lassan kicsatolom a biztonsági övet, és kinyitom a kocsni ajtaját.

– Jó napot! A nevem Richelle. A szomszédban lakom, abban a kék házban – jelenti be a lány, szemernyi félelem nélkül. Tátva marad a szám a csodálkozástól, mert ilyen merész lányt még soha nem láttam.

– Szia, Richelle! Az én nevem Mrs. Bentley. – Anyám hátrafordul, hogy előretoljon. Egy lépést teszek felé, de anya kezét fogom meg, és a közelében maradok. – Ez pedig itt a lányom, Nicole.

– Szia! – integet felém Richelle. Hatalmas, barna szeme van, és izgatottan mosolyog rám. – Akarsz játszani valamit?

Felnézek anyára, mintha nem volnék biztos benne, mit tegyek. Nem erre számítottam. Néhány perce még attól félttem, hogy nem lesznek barátaim. Most pedig alig akarom itt hagyni a szüleimet.

– Aranyos vagy, Richelle – feleli anyám – , de előbb ki kell csomagolnunk. Talán majd holnap. Gyere át, amikor csak szeretnél!

Richelle felváltva néz engem és anyát. Még mindig tőlem várja a választ, de én egyetlen szót sem szólok.

– Oké – szólal meg végül. – Szia, Nicole! Holnap találkozunk!

Ahogy visszafordulok a ház felé, észreveszem, hogy az utca másik oldalán, a járdán egy lány meg egy fiú áll, és minket figyelnek. A fiúnak barna haja van, és fekete keretes szemüveget visel. A lány szőke haját kócos fonatban hordja. Összeszűkül szemmel méreget, mintha azon tűnődne, miféle állatfajta vagyok. Gyorsan elfordulok, és bemegyek anyámmal a házba, egészen addig a kezét markolva, amíg biztonságban be nem érünk.

MÁSODIK FEJEZET

*J*aj, ne... – Rae olyan hangosan nevet a telefonban, hogy egyetlen szót sem tud rendesen kiejteni. Lerántom magamról az inget, és türelmetlenül várom, hogy lehiggadjon.

– Koncentrálj, Rae! – kiáltok rá, és szemügyre veszem a mellkasomon éktelenkedő vörös foltokat.

– Megint kifogtál egy holdkórostról – mondja Rae, és tovább nevet. – Bárcsak figyelmeztettek volna!

– Szuper! – dűnnyögöm. – De nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy Nicole Bentley *itt* van, Crenshaw-ban.

– Szerintem meg hallucinálsz – feleli Rae, lassan kijózanodva nevetési rohamából. – Nicole a Harvardra jutott be. Hacsak nem rúgták ki onnan, de mivel ismerjük, tudjuk, hogy ez vele nem történhet meg. A Crenshaw-t viszont soha nem választaná... Pont egy New York állam északi részén fekvő isten háta mögötti helyet. Lehetetlen, hogy itt van.

– Akkor a születésekor elválasztották az egyetértő ikertestvérétől, mert esküszöm, hogy őt láttam. Különben is, honnan tudjuk biztosan, hogy a Harvardra jár? Az érettségi óta senki sem hallott róla semmit.

– Annyit tudok, hogy felvették. Olvastam az értesítő levelet, ahogy az egész iskola látta. Nem győzött dicsekedni vele.

– Rae nagyot sóhajt. – Nem lehet, hogy Nicole az. És amikor a jövő hónapban újra meglátogatlak, ugyanezt fogom mondani. Szerintem egyszerűen elhitetted magaddal, hogy ez a lány, aki hasonlít Nicole-ra, nem más, mint Nicole. De ajánlom, hogy most ne havazzon, mert utálok a havat.

– Oké. Majd ha ideértél, te is meglátod. – Hallom, hogy nincs értelme győzködni.

– És legalább rákérdeztél, hogy ő-e az, Cal?

– Hát... megpróbáltam – felelem lassan. – De a kávé epizód félbeszakított minket.

Rae erre megint hisztérikus nevetésben tör ki, én pedig leteszem a telefont.

A készüléket az ágyamra dobom, és a fürdőszobába megyek, hogy kihalásszak egy krémmel teli tubust, amit égési sérülésekre szoktak kenni. Fogalmam sincs, mióta áll ott, mert már a beköltözéskor is itt volt, de reménykedem benne, hogy segít. Óvatosan rápaskolom az áttetsző gélt a sérült bőrre.

A szobámba visszaérve leülök az ágy szélére, és végigsimítom az arcomat, próbálom újra felidézni a kávézóban látott lány arcát. Az biztos, hogy valami nagyon más benne. Az arca olyan, mint Nicole-é, de... mégsem egészen. Nicole Bentley mindig tökéletesen nézett ki, mintha egy magazinból lépett volna ki. A magát Nyelle-nek nevező lány pedig mintha ügyet sem vetne a külsejére, barna haját hullámokban kiengedve hordja, mintha a zuhany alól kilépve úgy hagyná megszáradni, ahogy van – szexisen kócos. Nicole olyan volt, mint egy tökéletesen becsomagolt ajándék, csinos selyemszalaggal átkötözve. Nyelle viszont inkább a karácsony másnapján a földre hajított csomagolópapír.

Talán Nyelle nem is Nicole. Megpróbálom újra összehasonlítani őket, egymás mellé állítva a két lányt a fejemben. De

nagyon nehéz, mert Nicole-lal az érettségi óta nem találkoztam. És azóta sem emlékszem, mi történt pontosan azon az éjszakán. Részeg voltam... na, jó, hullarészeg. Arra emlékszem, hogy hallottam, amint a házukban a szüleivel kiabál.

„Attól még nem tűnik el, hogy úgy tesztek, mintha semmi sem történt volna. Mert akkor akár engem is kitörölhettek az emlékezetetekből, apa!”

Mégis mi az ördög történt azon az éjszakán? És mi történt volna, ha én akkor nem megyek el onnan?

Másnap sehol nem látom Nicole-t – vagy Nyelle-t – vagy bárki is legyen. A következő napon sem találkozom vele. Carlyval azonban többször is kis híján összefutok a Bean Buzzban. Ahogy szerda reggel beállok a kávézó elé, eszembe jut, hogy talán most szerencsém lesz. Carly hagyott néhány dühöngő hangüzenetet a telefonomon. Az első tíz másodpercbe belehallgattam, és mindet töröltem. Általában kedves lányokkal szoktam randizni. Olyan lányokkal, akiket haza lehet vinni bemutatni a szülőknek. Csakhogy rendszerint nem maradok velük együtt annyi ideig, hogy olyan komolyra forduljon a dolog.

Ahogy közeledek a kávézó üveges bejárata felé, amelyen hatalmas fehér betűkkel a Bean Buzz felirat díszleg, megpillantom odabent Carly szőke haját. Háttal az épületnek támaszkodva megállok, és reménykedem, hogy nem látott meg. Semmi kedvem ma reggel egy újabb érzelmi kitöréshez.

Tétovázva megint felnézek. Carly egyenesen kibámul az ablakon. Gyorsan visszalapulok a fal mellé. – A francba!

Továbbra is háttal a falnak lapulva állok, és próbálom kiagyalni, mi legyen a következő lépés. Még az is lehet, hogy *nem*

rám vár. Amikor újra felpillantok, Carly két kezébe fogja a bögrét, és a járda felé néz. Nem valószínű, hogy engem vár.

– Ki elől bujkálunk itt?

Meglepetten fordulok hátra.

Nicole a repedt téglafalnak támaszkodva áll, fején szemöldökig lehúzott sötétbarna kötött sapkát visel. A haja kilóg a sapka alól, és súlyos fürtökben hull rá vastag sötétkék pulóverére. Az orra kipirult a hidegtől, és a lehelete füstszerűnek tűnik, ahogy szélesen mosolyog rám. A különbözőségek ellenére még mindig Nicole-t látom magam előtt.

– Csak nem téged vár a dilinyós?

– De, úgy tűnik. – Fészkelődni kezdek, és elveszem róla a tekintetemet, mert úgy érzem, túl intenzíven bámulom. – Azt hiszem, még mindig elég dühös.

Nicole felnéz, és nevetni kezd, mert meglátja az ablak előtt strázsáló Carlyt. – Mit tettél ezzel a lánnyal?

– Ő szakított velem, én pedig nem akartam újramegírni.

– Nem ütötted el véletlenül a macskáját? – kuncog halkán Nicole.

– Nem, de talán jobb lett volna. Utálok azt a macskát – dűnnyögöm. A lány erre még jobban nevet.

– A fenébe, elkések az órámról – pillantok a telefonomra, hogy megnézzem az időt. – Annyi baj legyen. Nem fogok itt ácsorogni, hogy azt várjam, elmenjen. Tiszta hülyeség. Inkább nem iszom kávét.

– Micsoda? Bolond beszéd! – válaszol Nicole. – Ha a pultos lánynak azt mondom, adja a szokásost, amit Cal szokott inni...

– Melnek hívják – vágok közbe.

– Mel tudni fogja, mit adjon, ugye?

Bólintok.

– Oké, akkor várj meg itt! – adja ki az utasítást Nicole. – Mindjárt jövök.

Nem pontosan ugyanazon a helyen várom meg. Ugyanis meglehetősen hülyének érzem magam, ahogy az épület falának lapulva állok, és az exem elől bujkálok, aki még a vállamig sem ér. Inkább beállok a kávézó előtti zsákutcába, és fel-alá járkálva várok. Folyton arra számítok, hogy a sarkon bármikor előbukkanhat Carly. Paranoiás vagyok. Ezt jól tudom. És nem vagyok rá büszke.

Megint gondolkozni kezdek azon, hogy ez a lány mennyire hasonlít Nicole-ra, csak épp teljesen másképp viselkedik. Nicole a gimnázium alatt soha nem állt szóba senkivel, aki nem az *elit* tagja volt. Nyelle ezzel szemben mindenről fesztelenül kimondja a véleményét. Ez a két lány túlságosan különbözik ahhoz, hogy ugyanaz legyen. Hacsak... nem történt valami Nicole-lal. Talán baleset érte. Vagy ami még elképesztőbb: tényleg van egy ikertestvére.

– Tessék a kávéd!

Hirtelen megfordulok, és megint Nic... Nyelle áll előttem. A francba, most már tényleg teljesen összezavarodtam.

– Nyugi, Cal. Fegyvertelen vagyok. – Aztán a kávéspohárra pillantva nevetni kezd. – Vagy talán mégsem.

– Köszí – dűnnyögöm. Most meg kinevet. Szuper.

Nyelle az orra alatt somolyogva nyomja kezembe a poharat, egy összehajtogatott szalvétával együtt. – Mel arra kért, ezt is adjam oda – magyarázza, mielőtt fújni kezdi a forró csokiját.

Kihajtogatom a szalvétát, és egy üzenet áll benne: *A méltóságodat nem egy zsákutcában álldogálva fogod visszaszerezni.*

Nyelle nevetve nézi, ahogy összegyűröm a szalvétát, és dühösen pillantok a téglafal felé. Kösz, Mel.

– Te is elolvastad?

– Persze – vallja be habozás nélkül. – Ha egy zsákutcában adok át valakinek egy üzenetet, tudni akarom, hogy mi áll benne.

Az, hogy továbbra is szemmel láthatóan jól szórakozik, nem sokat segít a méltóságom helyreállításában.

– El fogok késni. Kösz, hogy hoztál nekem kávé – szólalok meg, majd ellépek mellette, de megtorpanok. – Nem akarod, hogy elvigyelek valameddig?

– Nem. Inkább sétálok.

– Elég messze vagyunk a kampusztól.

– Tudom – feleli, és együtt jön velem a kocsiig. Ahogy kinyitom az ajtóm, újra megkérdezi: – Biztos, hogy nem csináltál semmit azzal a lánnyal?

– Esküszöm, hogy nem – felelem, majd pillanatnyi gondolkodás után hozzáteszem: – Talán nem az voltam, akinek látni akart.

– És lehet bárki olyan?

Nyelle halványan elmosolyodik, majd gyalogosan indul tovább a járdán, kortyolgat az italából, és egyszer sem néz vissza. Megvárom, amíg befordul a sarkon, és az utolsó megjegyzése ott motoszkál a fejemben.

Az elmúlt néhány hét alatt mindenütt Nyelle-t kerestem, de egyszer sem futottunk össze. Elég nagy a kampusz területe, így nem nehéz elkerülni valakit. Ezt jól tudom. Az elmúlt egy év folyamán sikerült tökélyre fejlesztenem ezt a trükköt. Azért ha nagyon akarjuk, általában megtaláljuk, akit keresünk. Néhányszor még Tessbe is belefutottam, Nyelle azonban egyszer sem volt vele.

– Mi van, már nem bujkálsz a zsákutcában? – szólal meg valaki mellettem, amíg sorban állok a kávézóban. Megfordulok, és ott áll előttem a lány, akit kerestem.

– Szia! Hát, egy ideje nem láttam Carlyt, ezért úgy döntöttem, most már biztonságos, ha bejövök. – Carly hagyott ugyan a hétvégén néhány üzenetet meg egy pár részegen írt SMS-t a telefonomon, de úgy tűnik, feladta.

Haladok a sorral, miközben Nyelle a pult végén várja, hogy elkészüljön, amit rendelt.

– Jó reggelt, Mel!

– Cal! – üdvözöl a lány ugyanazon a monoton hangon, ahogy minden reggel. Átnyújt egy műanyag poharat, amire ráírták a nevemet, majd lehúzza a kártyámat.

– Kösz – mondom, és arrébb megyek.

Próbálok találni valami ürügyet, hogy szóba állhassak Nyelle-lel, így kimondom azt a butaságot, ami elsőre eszembe jut. – Egész héten nem láttalak.

– Mert nem voltam... a közelben – ad kitérő választ a lány. – Hé-kás! – Tekintete a kezemben tartott pohárra siklik. – Hogy lehet, hogy neked már elkészült, amit rendeltél?

– Talán mert minden reggel ugyanazt iszom – rándítom meg a vállamat.

Közben elkészült az ő itala is, és elveszi a poharat, amit a kezébe adnak. Mellette lépkedek az ajtóig, és közben lopott pillantásokat vetek rá, mintha többet tudnék meg róla, ha elég sokáig nézem. Sötétbarna haját kuszán a feje búbjára kötötte, és kócos kontyba gumizta. Nincs rajta semmi smink. A pulóver, amit visel, túlságosan bő, lazán lelóg a csípője alá, és a válla kilóg belőle, felfedve alatta egy vastag top pántját. A pulóver ujjja olyan hosszú, hogy gyakorlatilag a kezén túlér, de a hüvelykujját egy lyukon kidugja alóla. Fakó farmert visel, és barna, meggyötört

bakancsot. Annak ellenére, hogy nem igyekszik túlságosan, fantasztikusan néz ki, akárcsak Nicole, pedig egyáltalán nem olyan, mint ő. Nem értem az egészet.

– Mit nézel? – kérdi, ahogy rajtakap, hogy bámulom.

– Annyira hasonlítasz... – Hirtelen elhallgatok. Nem bírom kimondani. Mi van, ha tényleg Nicole ez a lány? Az azt jelentené, hogy hazudik. De mégis miért tenne ilyet? Hacsak... nincs valami rejtegetnivalója. Vagy fogalma sincs, hogy kicsoda valójában.

– Kire? – kérdi Nyelle, ahogy kinyitom előtte az ajtót.

Megint tévovázok. Ha szembesítem vele, hogy tudom, kicsoda, talán soha többé nem látom viszont. Pedig még csak nemrég kaptam vissza... vagy így is mondhatjuk.

– Senkire – vágom rá gyorsan, ahogy elmegy mellettem. – Felejtsd el.

A kijáratnál beleütközök valakibe. Ahogy ránézek, látom, hogy Carly az. Mielőtt még magamhoz térnék a meglepetéstől, a lány hatalmas pofont kever le az arcomra.

– A fenébe, Carly! Ezt meg miért kaptam?

– Azért, mert te is csak olyan vagy, mint a többi. Nem is tudom, hogy lehettem ilyen ostoba.

Most már elég volt. Az elmúlt héten pokollá tette az életemet, és a mostani pofont semmivel nem érdemeltem ki.

Ahogy el akar fordulni, felemelem a hangom, és utána kiáltok: – Te szakítottál velem, Carly! Te mondtad, hogy vége, csak mert egy másik pasival akartál összejönni. Úgyhogy jobban teszed... ha békén hagyysz!

Carly tekintete elkerekedik a döbbenettől, és lángvörössé vált az arca. Kinyitja a száját, de semmi sem jön ki rajta. Aztán végül csak ennyit mond: – Ne aggódj! Úgy lesz! – Mielőtt még elviharzik, gyorsan hozzáteszi: – De a pulcsit megtartom, Cal!

Hitetlenül csóválom a fejem, de mulatságosnak tartom az egészet. Úgy érzem, végre megértette, mit akarok.

– Hát, ez elég érdekes volt – nevet fel Nyelle. Lassan elindul.

Mivel nem tudom biztosra, hogy mikor látom újra, gyorsan utána szólok: – Ne vigyelek el?

Nyelle elbizonytalanodik, aztán egy pillanatra úgy tűnik, végre elfogadja az ajánlatomat, végül megrázza a fejét: – Nem kell, köszönöm. De talán holnap találkozhatunk. – Mosolyogva indul tovább a járdán.

– Tényleg felpofozott? – kérdezi nevetve Rae. – Ez komoly?

– Rae! – szólok bele a telefonba szigorú hangon. – Te nem is figyelsz rám. Azt hiszem... sőt szinte biztos vagyok benne, hogy ez a lány Nicole.

– Mi ütött beléd mostanában? – aggódik Rae. – Nagyon furcsán viselkedsz Nicole-lal kapcsolatban. Hagyj már fel ezzel a megszállottsággal. Engem kezdesz nagyon idegesíteni.

– Nem vagyok megszállott. És ennek az egésznek semmi köze ahhoz, hogy Nicole nyolcadikban faképnél hagyott miniket, Rae. Valami nagyon nincs rendben. Csak még nem tudom, hogy mi az. Ez a lány annyira hasonlít Nicole Bentley-re, hogy örület. De közben egyáltalán nem úgy viselkedik, ahogy ő. Még csak nem is úgy beszél. Kezdem azt hinni, hogy valami baleset érte, vagy ilyesmi. Fejsérülés, ami amnéziát okoz, és megváltoztatja a személyiségedet.

– Túl sok sorozatot nézel – mondja vádló hangon Rae. – Kisvárosban élünk. Nem gondolod, hogy hallottuk volna, ha történik veled valami? Tudod jól, hogy azok a viperák minden pletykát elmondának Nicole-ról.

Rae-nak igaza van. És miután egész nyáron úgy tettek, mintha Nicole nem is létezne, biztosra veszem hogy nem tudják, hogy itt van, és hogy mennyire megváltozott. Ha tudnák, mondtak volna róla valamit.

– Keresd meg a Facebookon. Nézd meg, mikor posztolt utoljára! – vetem fel.

– Nekem nem a barátom, nem emlékszel? Sem a Facebookon, sem máshol.

– Persze, tudom. Nekem sem.

Még nem tesszük le a telefont, miközben kinyitom a Facebookot a laptopomon, és rákeresek Nicole Bentley nevére. Megjelenik róla egy kép, arcán ragyogó mosoly és egy nap-szemüveg. Rámegegyek a profiljára, és a borítóképe egy Harvard-címer. Több mint ezer barátja van, de minden fotója és posztja privát.

– Cal, ott vagy még? – kérdi Rae. – Nemsokára próbára kell mennem a lányokkal.

– Hogy, mi van? Ja, igen, menj csak! – felelem neki, majd beütöm a gépbe *Nyelle Preston* nevét. – Majd később beszélünk.

Még mindig az állam alatt van a telefon, ahogy feljönnek az eredmények. Csupán egy *Noelle Prestont* találok, aki egyáltalán nem hasonlít a Crenshaw-n látott lányra. Leteszem az íróasztalra a telefonom, és csak mereven bámulom a képernyőt.

Mi történhetett Nicole-lal, hogy Nyelle Prestonná kellett változnia?

Folyton arra az éjszakára kalandoznak vissza a gondolataim, amelyre nem emlékszem.

RICHELLE

Egy nappal azután, hogy Nicole a szomszédba költözött

Betömöm a számba az utolsó falat palacsintát, majd felpattanok, és a tányért a mosogatóba teszem. – Hova-hova ez a nagy sietség? – kérdi anya.

– Megyek, megkérdezem az új lányt, hogy nem akar-e játszani – felelem, és szinte sprintelve indulok az ajtó felé.

– Richelle, még nagyon korán van. Talán megvárhatnád, míg befejezik a reggelit.

– Én már befejeztem. Talán ő is – kiabálok vissza neki, és kilököm az ajtót. – Szia, anya!

Átszaladok a fűvön, és megállok a két házat elválasztó fasorban. Kidugom a fejem a fák közül, és hallgatózok. Semmit nem hallok. Kicsit közelebb lépek a kocsifelhajtóhoz, és már hallom is, ahogy beszélnek. – Elpakoltad a ruháidat a szekrénybe?

Tehát már fent vannak.

Átugrok az út szélére ültetett virágágyáson, és szökdécselve felmegyek a lépcsőn. Megnyomom a csengőt, és várok. Csak hogy a várakozás nehezemre esik. Újra megnyomom a csengőt.

Mrs. Bentley ajtót nyit. – Szép jó reggelt, Richelle. Te aztán igazán pontos vagy.

– Nicole kijöhet velem játszani? – kérdezem. Egész nyáron alig vártam erre a pillanatra, amióta csak megtudtam, hogy új szomszédaink lesznek, és hogy az ő gyerekük is negyedik osztályba megy. Cal remélte, hogy az illető fiú lesz, mivel ő az

egyetlen korunkbeli fiú az utcában. Én viszont annál jobban örülök, hogy lány.

Nicole kidugja a fejét az anyja mögül.

– Szia, Nicole! – üdvözlöm. Előrébb lép egy lépést, és megragadom a kezét. – Akarsz jönni játszani? – Meg sem várom a választ, csak kihúzom az ajtón, le a lépcsőn.

– Nicole, vigyázz magadra! És ebédre gyere haza! – kiált utána az anyja.

Mikor a járdához érünk, elengedem Nicole kezét. Meghuzigálja kék ruhája szoknyáját, mintha csak tetszeni akarna valakinek. A hajában hasonló árnyalatú kék szalagot visel. Fényes, fekete cipőjében úgy fest, mint aki születésnap zsúrra készül.

– Honnan költöztetek ide? – faggatom, miközben elindulunk az utcán Cal és Rae háza felé. Abban a pillanatban meglátom, ahogy Cal kijön az ajtón. – Cal! – kiáltok rá, és átszaladok az úttesten. Mikor a járdához érek, akkor veszem észre, hogy Nicole már nincs mellettem. Visszafordulok, és hátraszólók neki: – Gyere, Nicole! Az erdőben fogunk játszani.

Nicole tovább sétál, nem kezd el szaladni. Biztosan fél, hogy elcsúszik abban a fényes, fekete cipőben.

– Phil befejezte már? – kiált Rae Calre, átvágva a saját kertjükön.

Nicole végre beér, és együtt érünk oda Calhez és Rae-hez a két ház között.

– Még nem – feleli Cal. – Ezer évig tart, míg bármit is befejez.

– Így soha nem lesz kész az a magasles – panaszkodik Rae a tőle megszokott hangon.

– Igen, de azért hátul még játszhatunk – mondom. – Ja, ez itt Cal és Rae – fordulok Nicole-hoz, aki néhány lépéssel mögöttem áll, földre szegezett tekintettel.

– Szia! – üdvözli Cal. Nicole felnéz rá, és gyorsan újra le-szegi a fejét. Hogy lehet ennyire megijedve Caltól? Semmi félel-metes nincs benne.

– Szia – köszönti Rae.

Rae viszont kifejezetten félelmetes, de ezt az ember csak az-után tudja meg, hogy kicsit jobban megismerte. Kívülről úgy fest, mint egy rendes lány, aki limonádéstandot nyit a házuk előtt a szőke fonott copfjával és csupa szeplős arcával. Csak mi-után jobban kiismered, akkor jössz rá, hogy a limonádét szíve-sebben öntené a nyakadba, mint a poharadba.

– Mit játszunk ma? – érdeklődöm buzgón, mert annyira izgulok, hogy új barátunk van, még ha egyetlen szót se szól.

– Gyűjtsünk bogarakat, és csináljunk bogárállatkertet! – in-dítványozza Rae.

– Vagy bogárcirkuszt! – kiáltok fel, amint elképzelem, hogy az aréna közepén táncolok, miközben pillangók repülnek át a karikámon. – Induljunk már! – Elkezdek szaladni az erdő felé, átvágva a magas fűvön, amelyben vadvirágok nőnek. Aztán hir-telen megállok, amint meglátom, hogy valami ugrál előttem. Négykézlábra ereszkedve figyelem.

– Mi az? – kérdi Cal.

– Pszt! – Figyelmemet egy szöcskére irányítom, ami egy hosszú fűszálra ugrott rá, és ott parkol. Gyors mozdulattal a te-nyerembe fogom. Érzem, ahogy mozog a két kezem között. Csiklandoz. Felsikoltok, és kinyitom a kezem, kiejtem belőle a szöcskét.

– Ezt miért csináltad? – fakad ki rám Rae. – Most elugrott!

– Olyan csikis volt – felelem, s közben testem rángásával demonstrálom, amit a kezemben éreztem. Valaki nevetni kezd. Felnézek, és látom, hogy Nicole kuncog. Ez az első hang, amit ma hallottam tőle, és ettől nekem is nevetnem kell.

HARMADIK FEJEZET

*M*ásnap reggel a kávézónál várakozva reménykedem, hogy Nyelle megjelenik. Elfogy a türelmem, és már nem tudok tovább várni, így végül elindulok, nehogy elkéssek a szociológia előadásomról.

Az orrom alatt halkán szitkozódok, amíg végigsétálok a kampuszon, a legrövidebb úton jutok el a Stewart Hall épületéig. Dr. Tenor előszeretettel alázza meg a későket, nekem pedig semmi kedvem a mai áldozatok közé kerülni.

A diákönkormányzat épülete előtti lejtőn kocogásra váltok. Mielőtt elérem a lejtő végét, ahol ismét emelkedni kezd, megállok. Egy lány gurul lefelé a lejtőn. Figyelem, ahogy akadozva végighalad a meredek domboldalon, a haja a háta mögött lobog, nyakán egy zöld sálát lenget a szél. A két domboldal közötti lapos szakaszon a hátán megáll, két karját maga mellé zárva. Aztán csak fekszik tovább a földön.

Először mozdulni sem bírok a döbbenettől. Nem egészen hétköznapi látvány az ilyesmi errefelé... pontosabban fogalmazva: soha nem láttam még ilyet. Miután a lány meg se próbál felállni, óvatosan elkezdek felé közeledni. Nem vesz észre. Villogó kék szemével továbbra is az eget pásztázza. – Nyelle?

A lány a hangom hallatán pislog egyet, majd rám néz, és olyan szélesen elmosolyodik, hogy minden foga kivillan a szájából. – Call!

Mivel nem vagyok biztos benne, mit is mondhatnék valakinek, aki épp most gurult le a lejtőn csak úgy, szórakozásból, mindössze ennyit kérdezek: – Segíthetek?

– Még nem, kösz. Még táncolok.

– Hogy micsoda? – Nem értem, mit mond. Kezdem azt hinni, hogy a fejsérülés okozta trauma mégsem volt annyira téves feltételezés. De az is lehet, hogy részeg.

A lány újra az égre szegezi tekintetét, vesz egy nagy levegőt, de arcán még mindig ugyanaz a káprázatos mosoly ül. – Olyan régóta szerettem volna ezt megtenni.

– Oké, értem – mondom, és kinyújtom felé a kezem. Ő megfogja ujjatlan kesztyűs kezével, és felhúzza magát a lelapult fűből.

Nem porolja le a pulóverére ragadt száraz fűszálakat... sem a többit, ami a ruhájára tapadt.

– Még van rajtad egy kis fű – mondom neki, és kivesszek a hajából egy száraz fűszálat. A lány vadul megrázza a fejét, és a haja szanaszét lebben barna kötött sapkája alól. Nem sokat segít, de szemmel láthatóan nem zavarja. Ami egyáltalán nem vall arra a Nicole-ra, akit én ismertem. – És te merre mész?

– Órára. És el fogok késni – válaszolom, de nem akarózik indulnom.

– Elkísérlek – ajánlja fel, és elindul felfelé azon a dombon, ahonnan épp most gurult le.

Alig bírom utolérni. – És amúgy ez egy hobbid, hogy domboldalakon gurulsz le?

– Nem. Most próbáltam először életemben.

– Tényleg? – kérdezek vissza, mert tetszik a válasz. – És mi készítettett rá, hogy megtegy?

– Szerepelt a listámon – mondja a lány, mintha magától értetődő lenne, hogy mire gondol. Pedig semmit nem értek.

Mikor látja, hogy várom a folytatást, hangosan felnevet: – És fantasztikus volt! Ne mondd már, Cal, hogy te soha az életben nem éreztél késztetést arra, hogy csak azért tegyél meg valamit, mert élvezed?

– De valószínűleg éreztem – mondom tétovázva. – Csak most nem jut eszembe egyetlen példa sem.

– Tényleg? Hát, ez szomorú. – A hangjában őszinte sajnálat cseng. – Akkor legközelebb velem együtt kipróbálsz.

– Hát, ezt nem ígérem biztosra – válaszolok nevetve.

Elérjük az emelkedő tetejét, és belépünk az épületbe, ahol már elkezdődött az órák. A folyosón megállok, és meg akarom köszönni, hogy elkísért, amikor valaki a hátam mögött megszólal: – Szia, szépségem! – Rögtön tudom, hogy nem hozzám beszél.

Nyelle tekintete összeszűkül, ahogy három fiú elmegy mellettünk. – Menj a francba!

Mindenkit meglep a válasza. Nem vagyok biztos benne, hogy ki üdvözölte őt, vagy hogy mit tett, amivel megbántotta, de úgy érzem, soha többé nem fogja szépségemnek nevezni. – Ribanc!

Úgy érzem, meg kéne védenem Nyelle-t, de az arcára kiülő gonosz vigyor láttán inkább hallgatok. Hagyom elmenni mellettünk a három fiút, és nem avatkozom közbe. – Ismered őket? – fordulok a lány felé, igyekezve megérteni, mi történhetett.

– Nem – feleli kurtán, és még mindig az ajtót bámulja.

– Akkor mi volt ez az egész?

– Ezek *semmit* nem tudnak rólam – sziszegi a fogai között.

– Oké, értem – ingatom értetlenül a fejem, mert nem értem ezt a hirtelen hangulatváltozást. Szemmel láthatóan rendesen felbosszantották. Ekkor azonban eszembe jut az a lány, akit a halloweenparti éjszakáján megismertem, és magamban csöndesen mosolygok.

– Mi van? – fordul felém újra.

- Csak azon gondolkoztam, hová tűnhetett.
- Kicsoda?
- Az a lány, az álarc alatt.
- Melyik lány? – kérdez vissza mosolyogva.

A válasza elgondolkodtat. Tisztában vagyok vele, hogy rejteget valamit. És nem ez az első alkalom. Mégis mindig meglep, mert folyton az jár az eszemben, hogy mi lehet az, amit nem mond el.

Nyelle egyszer csak indulni készül. – Szia, Cal.

– Nyelle! – kiáltok utána, mielőtt még messzebb érne. Ő szembefordul velem, és hátrálva megy tovább. – Van már programod a hétvégére? Felhívhatlak? – Reménykedem benne, hogy a kérdésem nem hangzik olyan kétségbeesettnek, amilyenek érzem magam, de nem hagyhatom úgy elmenni, hogy nem tudom, mikor látom újra.

– Nincs telefonom – feleli, arcán halvány mosollyal. – Majd találkozunk. Ígérem!

Benyitok az előadóterem ajtaján, és magamban még mindig az imént látott képen mosolygok: a csupa fűszálakkal borított pulóveres lány képe belevésődött a tudatomba. – Örvendek, hogy megtisztel a társaságával bennünket, Mr. Logan! – hallatszik a terem végéből. Minden szem rám szegeződik. A francba!

Bocsánatkérően biccentek a fejemmel, és beülök a leghátsó sorba, az első székre, amit üresen találok.

Az előadásra csak félig-meddig figyelek oda, mert folyton a lány jár a fejemben, aki nem az, akinek látszik. De bárki is legyen, kedvelem őt. Kiszámíthatatlan, az igaz, sőt kicsit talán még szélsőséges is. Nagyon más, mint az a maximalista lány, aki a gimi utolsó éveiben nem állt velem szóba. És bármennyire is tetszik ez az átváltozás, *ezen* semmit sem változtat. Csak ha komoly oka volt rá.

NICOLE

A költözés után egy héttel

– Hogy nézel ki, Nicole?! – dorgál meg anya, miután hazaérek. Az egész délutánt az erdőben töltöttem, ahol sziklákat emelgetünk és farönköket görgettünk arrébb, hogy bogarakat találjunk alattuk. Én egyiket sem mertem megfogni, de Richelle sem. Miután találtunk egyet, sikoltozva szóltunk Rae-nek és Calnek, hogy szedjék fel őket, és tegyék a vödörbe.

Végignézek kék ruhámon, és egy hatalmas koszfoltot látok rajta azon a helyen, ahol folyton beletöröltem a kezem. Fekete cipőmet vastag por fedi.

– Egy kislánynak nem szabad piszkosnak lennie! – teszi hozzá anya. – Richelle nem szeret babázni? Mégis hol járkáltatok?

Keresztbe tett karral, lehorgasztott fejjel állok anyám előtt. – Ne haragudj, mami! Mi csak... Calék háza mögött szedtünk szép virágokat. – Most hazudok életemben először anyának. De nagyon félek, ha kiderül, hogy túl piszkosak a barátaim, el fog tiltani tőlük.

– És ki az a Cal? Ugye, nem játszol fiúkkal? – Ezt úgy mondja, mintha betegséget okozna, ha valaki fiúkkal játszik, vagy valami hasonló. Megrázom a fejem. De nem szólok semmit, mert úgy érzem, még egy hangosan kimondott hazugságot nem tudnék elhíttetni vele.

– Menj, mosakodj meg, és öltözz át, mielőtt apád hazaér! – adja ki az utasítást anya. – Nagyon mérges lesz, ha így meglát. Pedig apát nem szabad feldühíteni, ugye, tudod?

– Persze, mami – felelem, majd leveszem a cipőm, nehogy végighordjam a piszkot a lakáson.

Másnap reggel épp a kertünkben játszom: rózsaszínű asztalkát állítok fel egy teapartira a babáimnak, amikor Richelle átszalad hozzánk. Szerintem nem is tud lassan menni, csak futni. Örök-ké csak fut.

– Mit csinálsz? – érdeklődik, miközben kirakom a csésze-aljakat.

– Játsszom – felelem, és megigazítom a széket, ahogy anyám szokta az ebédlőasztalnál.

– Nem akarsz inkább velünk játszani? – érdeklődik.

– Ma inkább nem – válaszolok. Nem merem elmondani neki, hogy anyám megtiltotta, hogy bepiszkoljam a ruhám. És hogy hölgyhöz méltóan kell viselkednem. Vagyis szó sem lehet arról, hogy az erdőben játsszak.

– Én is játszhatok veled?

Meglepetten nézek fel rá. – Akarsz velem teapartit rendezni?

– Persze! – kiált fel Richelle izgatott hangon. – De várj, én is felveszek egy szép ruhát. – Azzal már el is viharzik. Átrohan a házuk felé vezető fenyőfasoron.

Richelle egy héten át minden reggel átjött hozzánk. Aztán ebéd után Callel és Rae-vel ment játszani. Igyekeztem nem elszomrodni emiatt, de nem sikerült, mert a kertünkből hallottam, ahogy nevetnek, vagy ahogy Richelle és Rae vitatkoznak, ahogy szoktak. Próbáltam nem tudomást venni róluk, és elfoglalni magam valami mással. Segítettem anyának vázába rendezni a kertben szedett virágokat, rendet rakni a házban vagy vacsorát készíteni apának.

A hétvége volt a legnehezebb, mert olyankor Cal családja mindig a kertben főzött. Minket is meghívtak, de mi a nagymamához mentünk látogatóba. A nagymama környékén egyetlen gyerek sincs. Csak csupa öregember.

Most, hogy végre megint hétfő van, alig várom, hogy újra találkozhatok Richelle-lel. Állok a fák alatt, és várom, hogy átjöjjön. Legszívesebben átmennék hozzájuk, és megkérném, hogy jöjjön ki, de anya azt mondja, udvariatlan, ha az ember meghívhatja magát. Pedig én hívnám át hozzánk. Anya mégsem engedi meg.

Mikor Richelle végre átugrik a kerítésen, mosolyogva várom, hogy odaérjen, de ő erre a másik irányba indul el, Calék háza felé. A cipőfűzőjében majdnem elbotlik, kénytelen megállni, hogy bekösse. Mikor felnéz, meglátja, hogy ott állok. Nem szólok semmit, ő pedig integet.

– Szia, Nicole! – Közelebb rohan hozzám, a lófarka vidáman leng a feje mögött. – Képzeld, végre elkészült a magasles! Cal apukája meghívta a bátyját a hétvégére, és befejezték. Nem akarsz átjönni, megnézni?

Kinyitom a számat, hogy igent mondjak, mert tényleg nagyon szívesen megnézném. Aztán amikor lenézek a rózsaszín ruhámra, gyorsan elhallgatok.

– Hát... – El akarom mondani neki, hogy nem szabad bepiszkolnom a ruhám, mert a finom hölgyek nem játszanak az erdőben. De nem akartam, hogy azt higgye, őt nem tekintem finom hölgynek. Nem akarom megsérteni.

Richelle kézen fogva rángat. – Na, gyere! – Szinte vonszol magával a házuk felé.

– Szólnom kell anyának, hogy átmegyek hozzátok – mondom neki, a vállam felett hátrapillantva a házuk felé.

Belépünk Richelle-ék házába, az anyukája elének jön a konyhából.

– Szia! – üdvözl. – Te biztosan Nicole vagy. Én Mrs. Nelson vagyok, Richelle anyukája.

– Jó napot! – mondom neki, magam előtt összezárva a két kezemet. – Richelle áthívott, de nekem előtte meg kell kérdeznem anyukámat.

– Én is épp hozzá indulok. Majd szólok neki, hogy átjöttél játszani Richelle-lel. Hol lesztok?

– A magaslesen! – válaszolja Richelle.

– Igen – dűnnyögöm, és hangosan ver a szívem. – De én nem...

– Semmi baj – nyugtat meg Richelle. – Figyelj, anya, Mrs. Bentley nem szereti, ha Nicole ruhája koszos lesz, úgyhogy kölcsönadok neki egy ruhát a szekrényemből, oké?

Nem hiszek a fülemnek, hogy így beszél az anyukájával.

Mrs. Nelson elmosolyodik. – Persze, semmi gond. Nagyon szép a ruhád. És fehér cipőben tényleg nem a legjobb az erdőben barangolni. Menjetek csak!

Richelle felrohan a lépcsőn, én pedig tétovázva pillantok Mrs. Nelson felé, mert még mindig nem hiszem el, hogy szabad ilyet csinálnom.

– Nem fogom elmondani neki, jó? – kacsint rám.

– Rendben – felelem mosolyogva.

Ahogy elindulok a lépcsőn felfelé, Richelle már engem hív.
– Hol vagy már, Nicole?